Amagertorv 13, udvidedes allerede næste Aar til det nuværende Lokale, udstillede paa den store nordiske Industriudstilling i 1888 og tilkendtes der „Hædrende Omtale".

Selvfølgelig beskæftiger Forretningen et stort Antal Damer.

Og saadanne næringsdrivende Kvinder tør Staten ikke sætte paa Valglisten af Frygt for, at de ikke skulde have Hoved til at stemme paa værdige Repræsentanter til Borgerrepræsentanter. — Ja, Mændenes Tanker er uudgrundelige. — Vi maa tilstaa, vi forstaar dem ikke i deres Visdom.

Sibirien.

Fjerde Hefte er udkommet paa Alb. Cammermeyers Forlag. Det handler for en stor Del om den interessante, men lidet kendte Del af Forvisningssystemet. Forvisning ad administrativ Vej, d v. s. paa blot og bar Mistanke, uden foregaaende Forhør og Domfældelse. Følgende lille Episode er karakteristisk for russiske Forhold.

En ung Student, med samme Efternavn som en politisk mistænkt, bliver ved en Fejltagelse fængslet. Han protesterer naturligvis, da han tillige med andre Fanger skal sendes til Sibirien, og hans Protest bliver ogsaa taget til Følge, d. v. s. Officeren er saa imødekommende at forandre Fornavnet, og saa kan han rolig gaa til Sibirien med den Trøst, at han i det mindste gaar under sit eget Navn. Et russisk Politi tager nemlig ikke fejl. *Bystander.*

Handelsskole.

Efter endt Kursus var samtlige Elevers Arbejder paa Frk. Eugénie Schmidts *Handelsskole*, Sankt Knudsgade 24 i Odense, fremlagte til Eftersyn.

Det var en Fornøjelse at se den Akkuratesse og Orden, hvormed de var udførte.

Onsdagen den 4de Maj begyndte et nyt Hold, der nu er i travl Virksomhed for at sætte sig ind i al nødvendig Kendskab for senere at kunne paatage sig en Stilling og udfylde en nyttig Plads i Samfundet.

T.

Journalistforeningens Forestilling.

30. April.

Judith af Eugène Labeche. En Maler, hvis Billeder har det Uheld kun at finde Optagelse paa „salon des refusés", og vinde Beundring hos Venner, har faaet den Idé at male Judith med Holofernes afhuggede Hoved. Han træffer paa et Konditori en Grevinde, der forekommer ham en passende Model. Han skaffer sig Adgang til hendes Hus ved at paatage sig en Tjeners Skikkelse, men røber sig hurtigt ved sin akavede Optræden. Hans Judith, der præsenterer sig med Holofernes afhuggede Hoved, maa nødvendigvis have et grumt Udtryk i sit Ansigt og — Grevinden smiler bestandig. Det nytter ikke, at han slaar Vaser itu og gør sit bedste for at opirre hende, Grevinden ler af alt. Da træder Kammerpigen ind for at melde, at Kjolen til en Soirée om Aftenen ikke kan blive færdig i rette Tid. Hendes Naade geraader i Raseri — dèr er Judith!

Et, paa Slutningen nær, ganske kvikt lille Stykke, der spilledes flinkt af Fru Maria Müller, Hr. Jacques Wiehe og Frk. Olga Meyer.

Derefter opførtes „Stjaalen Lykke" af Giuseppe Giacosa. Tilskuerne sættes lige straks ind i Sagens Kærne. En erotisk Scene mellem de elskende, Fabricio og Advokat Scarlis Hustru, fortæller om deres stjaalne, saa inderlig kvalfulde Lykke. Fabricio, Advokat ligesom Scarli, arbejder i dennes Forretning og omfattes med stort Venskab af sin Principal. Den unge Mand har en Fader, Grev Arcieri, der er en topmaalt Slyngel, som for at slaa Mønt, vil tvinge Sønnen til at gifte sig med en rig Arving. I en Samtale med Scarlis Hustru lader han hende ane, at han kender hendes Forhold til Sønnen, og hun er saa forpint, at hun intet gør for at benægte det. Sønnen vægrer sig imidlertid for at efterkomme Faderens Opfordring, og denne, der absolut skal have Penge, skriver saa Scarlis Navn efter paa en Veksel. Scarli, Ædelmodigheden i egen Person, tilbyder Fabricio at anerkende denne Veksel, han kan da efterhaanden afbetale ham Beløbet. Over saa megen Godhed oprøres baade Fabricio og Scarlis Hustru, og ved deres fortsatte Vægring, som synes Ægtemanden uforstaaelig, begynder denne at faa Øjnene op, mere ved deres Tavshed end ved deres Ord.

I sidste Akt vil de Elskende flygte, fordi Hustruen mener, at hendes Plads ikke længere er ved hendes Mands Side, men da hun tilfældigvis ser en Dukke, der tilhører deres lille Pige, svigter Modet hende, og den altbesejrende, ofte benyttede Moderkærlighed faar Overtaget i hendes Sind. Scarli, der for at lette sin Hustrus Flugt har bortfjernet sig med Barnet, kommer tilbage og finder hende endnu i sit Hus, og Skuespillet ender med et af de sædvanlige Teaterarrangements.

Stykket er langtrukkent og virker trættende, maaske mest fordi det af og til savner Livets egen Kolorit. Den unge Kone spilledes fint og sjælfuldt af Fru Hennings; den forpinte Angst, der var over hvert Ord og hver Bevægelse rørte alle, undtagen Elskeren, Hr. Liebmann, hvis Spil var træet og ensformigt. Hr. Zangenberg spillede myndigt den bedragne Ægtemand, skønt Replikkerne ofte syntes lovlig hastemte, i hvert Fald for danske Øren. Som den skurkagtige Fader var Hr. Dorph-Petersen af god Virkning og Hr. Fjelstrup morede som en snaksom og skikkelig, men Stykket aldeles uvedkommende Advokat.

Begge Stykker modtoges med tyndt Bifald. *Fru Rosalie.*

„Lille Sofie".

Af *Hermine Preush.*

(Fortsat.)

„I Aarevis", vedblev hun monotant, „har jeg staaet i Forhold til et Menneske, der var seks Aar yngre end jeg. Det var Adolf X, min ældste Broders Kammerat, og Søn af Faders eneste Ungdomsven. En Tid lang kom han næsten daglig i vort Hus. Jeg véd ikke hvordan, men jeg opflammede den tidligt modne Drengs Sanser. I Mørkningen, naar vi legede Pantelege, begyndte han hemmeligt at trykke min Haand, og en Gang, da jeg gik med ham ind i Spisestuen for at give ham et Glas Vin, slyngede han pludselig sine Arme om mig og pressede sine Læber mod mine. Jeg var bleven fire og tyve Aar gammel uden at nogen havde talt til mig om Kærlighed eller trykket min Haand. Og saa kom denne attenaarige, umodne Dreng og tog mig med Storm. Han vakte en Strøm af forvirrede, urolige og forstyrrende Tanker hos mig, der om Natten holdt mig vaagen i en salig og tillige fortvivlet Tilstand. Hver Dag, naar han gik og jeg lyste ham ud, pressede han mig i sine Arme og trykkede mig ind til sig, saa jeg var nær ved at gaa fra Sans og Samling. — Jeg levede som i en Rus. — En Aften sagde han til mig, at han om Natten vilde komme ind i vor Have for at tale alene med mig.

Jeg kom ikke; men feberrystende laa jeg vaagen i Sengen og hørte ham ved Midnatstid forsigtig klatre over Muren. Den ene Time gik efter den anden. Saa hørte jeg en sagte Banken paa Vinduet — jeg svarede ikke. Da Morgenen gryede, klatrede han atter over Havemuren og ned paa den stille Gade.

Næste Aften saas vi atter. Begge saa vi blege og forvaagede ud med mørke Rande omkring Øjnene. Jeg var svag nok til den Aften som sædvanlig at lyse ham ud, og ved Gadedøren sank han ned for mig og omklamrede grædende mine Knæ. Og saa spurgte han pludselig, naar jeg dog helt vilde blive hans. I Begyndelsen forstod jeg ham forkert, men saa, næppe mig selv mægtig — der raabtes paa mig inde fra Stuen, og han laa endnu stadig paa Stenfliserne foran mig — hviskede jeg: „I Dag om tre Maaneder" og skyndte mig ind. Næste Dag kom den sælsomme Dreng ikke. Han skrev til min Broder, at han havde begivet sig paa en Rejse, som vilde holde ham tre Maaneder borte fra K. . Hans Fader kunde tillade ham det, han var meget rig. Jeg hørte en Gang, hvorledes han talte med min Fader om Adolfs Letsindighed, Nydelsessyge og Hang til Ødselhed og om hvor inderligt han ønskede, at hans Søn snarest muligt gennem en standsmæssig Tilhøjelighed maatte blive fængslet saa stærkt, at han frivilligt vilde gaa ind under Ægteskabets Aag. Saa kunde en fornuftig og besindig Hustru nok faa ham omvendt; thi hans Hjerte var godt. — Jeg véd ikke, om Baron X i dette Øjeblik tænkte paa, at hans Ven selv havde otte uforsørgede Døtre at give bort, og at han efter al Sandsynlighed kun vilde prise sig alt for lykkelig, hvis en af dem fik Lov til at forsøge

Denne Bestillingsseddel udklippes, paategnes og tilstilles det nærmeste Poststed.

Se næste Side.